

voice'4

ČASOPIS 15. ROČNÍKU FESTIVALU NEZÁVISLÝCH A AMATÉRSKÝCH DIVADEL APOSTROF / BULLETIN OF 15th INTERNATIONAL THEATRE FESTIVAL OF INDEPENDENT AND AMATEUR THEATRE APOSTROF / PRAGUE 3. 7. 2013

úvodník

Vždycky se do posledního úvodníku píše, že festival skončil. Není tedy divu, že je to pak poslední úvodník a vice versa, že festival skončil. Začarovaný kruh. Raději to psát nebudu.

Letošní Voice vnesl na půdu festivalu Apostrof polemiku o své úloze, fungování a povinnostech. Diskuze s diváky, festivalovým týmem a především dvě ocenění putující ze závěrečného večera přímo do redakce (cena věrné divačky a cena divadla Levo) nám snad daly alespoň náznakovou odpověď, že se časopis v této podobě líbil. Redakčnímu týmu, který se vám na začátku ani nepředstavil a hned se choval drze, se zas líbil Apostrof. Představíme se tedy krátce v tomto čísle aspoň na závěr.

Dík všem zúčastněným a celému týmu a za rok na Apostrofu nashledanou!

/Ivo Kristián Kubák/

PS: Fotografie Milana Krásky z jednotlivých dnů si můžete prohlédnout na festivalových fanouškovských stránkách [fb.com/FestivalApostrof](https://www.facebook.com/FestivalApostrof)

editorial

The last editorial always says that the festival ended. It is no wonder that it is the last editorial, and vice versa, that the festival ended. The vicious circle. I prefer not to write it.

This year's Voice brought to the land of festival Apostrof a controversy about its role, function and responsibilities. The discussion with the audience, the festival team and especially the two awards from the final night going directly to the editors (faithful audience member award and the Theater Levo award) gave us at least a significant response that the participants liked the magazine in this form. The editorial team, which had not introduced themselves at the beginning and immediately acted boldly, quite liked Apostrof. So we briefly introduce ourselves in this issue at least at the end.

Thanks to all involved and the whole team and see you next year at Apostrof again!

/Ivo Kristián Kubák/

PS.: Photos taken by Milan Krasa from each day you can see at the festival fan web site [fb.com/FestivalApostrof](https://www.facebook.com/FestivalApostrof)

existenciální road trip

Mladá slovenská autorka Zuzana Šmatlák se na slovenské literární scéně pohybuje (a sbírá ocenění) již několik let, letos v červenci bude dokonce debutovat povídkovou sbírkou Exit. Její krátký text Krajina si v roce 2009 jako předlohu vybral divadelní soubor Šest Pé ze slovenského Partizánskeho. Absurdní podobenství neobvyklého road tripu autobusem a jeho podivných cestujících otvírá zásadní existenciální téma: hledání svého místa v životě a života na určitém místě.

Tuto fundamentální problematiku režisér Ondrej Böhm inscenuje jednoduchými, ale funkčními prostředky: za použití postupů laterny magiky (výhled z okna jedoucího autobusu supluje projekce ubíhajícího horizontu, zastávky pak mikrosituace, které většinou interagují nebo penetrují dění na jevišti), jednoduché a snadno přestavitelné scénografie (dvanáct židlí), ilustrativního hudebního doprovodu a lightdesignu a náznakovými rekvizitami (deštník symbolizuje pláž, hrnečky s čajem v rukách žen matiné v uměleckém salonu, atd.). Práce s prostorem je natolik nápaditá a v dobrém slova smyslu rozčísťená, že po chvíli snadno přijmeme fakt, že židle v autobusu jsou uspořádány do kruhu.

Text hry má však poněkud schematickou strukturu: scéna v autobuse se střídá se scénami mimo něj (reálnými nebo snovými), a pak vždy nastane nějaká rekonfigurace cestujících: někdo vystoupí nebo nastoupí. Každý z jedenácti herců ztělesňuje nějakou ikonickou postavu, jejíž stylizace je jasně a zřetelně formulována jednak akcí a jednak kostýmem – snadno se tedy mezi postavami zorientujeme, a to jak mezi konkrétními (nevěsta, malíř, dáma, milenci) tak mezi symbolickými (slepec, průvodčí). Jen-

že když se začnou odkrývat jejich osobní příběhy a postavy jednájí mezi sebou, kouzlo absurdního prostředí se rychle ztrácí a inscenace se dostává svou výpovědí těsně k hranici sentimentálního klišé.

Ikoničnosti tak nabývají nejen postavy, ale i situace. Tlak na velké sdělení je natolik silný, že se stává neuvěřitelným. Situace samy nejsou zřetelně artikulovány, několikrát jejich smysl zamílí nutnost používat jednoho herce ve více rolích. Postavy oscilují mezi absencí vnitřního života (pokud by měly být psychologizované) nebo ostré kresby (měly-li by být absurdní). Sdělení, že každý své místo v životě nakonec najde, nebo se ho dočká se tolikrát zdůrazňuje, podtrhává, vypichuje nebo dává do kroužku, až je celé potřhané, nejasné a především otravné.

Jistým osvěžením jsou společné choreografie: běh času zrychluje a z absurdního roadtripu dělají cosi na způsob revue. Naneštěstí ale hovoří v jiném jazyce (a v případě galerijní přehlídky obrazů i v jiném prostoru) než zbytek inscenace.

Krajina souboru Šest Pé je v každém případě inscenací, která se snaží o zásadní, konkrétní sdělení, nehraje si na velké divadlo, nepřetvařují se a berou se s nadhledem. Jestli se ale daří předat sdělení tak, jak si inscenátoři představují, je ovšem otázkou do diskuse.

/Ivo Kristián Kubák/

ŠEŠŤ PÉ (SLOVENSKO)

ZUZANA ŠMATLÁKOVÁ: KRAJINA

hrájí: Martin Kollár, Miriama Fáberová,
Dominika Pištanská, Michal Staňák, Laco
Tischler, Lenka Zimová, Ivan Lang, Jana
Gocová, Simona Beňovičová, Daniela Ti-
schlerová, Andrea Jarkovská

režie: Ondrej Böhm

scénár: Dominika Pištanská a Ondrej Böhm

projekce: Peter Smatana
=====

existential road trip

A young Slovak author Zuzana Šmatláková is known on the Slovak literary scene (and collects awards) for several years, in July this year will be actually released her debuting short story collection Exit. Her short text Landscape was chosen in 2009 by a theatre ensemble Šešť Pé from the Slovak city Partizanske. Absurd parable unusual road trip by bus and its weird passengers opens fundamental existential issue: finding their place in life and living in a particular place.

These fundamental issues are staged by director Ondrej Böhm with simple but functional instruments, using procedures of Laterna Magica (a view from the window of a moving bus stands on passing projection horizon, then stops are created by micro-situations which usually interact or penetrate the action on the stage), simple and easily adjustable scenography (twelve chairs), illustrative music accompaniment, lights and illusive props (an umbrella stands as a beach, cups of tea in hands of women, matinee in the art salon, etc.). Working with the space is so creative and in good sense fragmented that

after a while we are ready to accept the fact that the chairs in the bus are arranged in a circle.

A text of the play has somehow a schematic structure: the scene in the bus alternates scenes outside (real or dreamlike), and then there is always some reconfiguration of passengers: someone enters or exits. Each of the eleven actors embody an iconic figure, whose wording is clear and clearly formulated in both events and also costume - it is easily orients between the characters, both the specific (bride, painter, lady, lovers) and the symbolic (blind man, conductor). But when they begin to reveal their personal stories and the characters interact with each other, the magic absurd environment is rapidly losing and staging gets his testimony close to the edge of sentimental cliches.

Thus not only the characters but also the situation becomes iconic. A pressure on the big communication is so strong that it becomes unbelievable. The situations themselves are not clearly articulated, several times their sense obscures a need to use one actor in multiple roles. The characters oscillate between absence of inner life (if they should be psychologised) or sharp drawings (if they should be absurd). The message that everybody has his or her place in life or eventually finds it is repeatedly emphasized, underlined, pinpointed or circled until it is torn, unclear and especially bothersome.

Surely refreshing is collective choreography: running time faster and absurd road trip changes to a sort of

> continues on next page >>>

revue. Unfortunately, it speaks in a different language (and in the case of a gallery show of paintings in a different area) than the rest of the production.

The Landscape of ensemble Šest Pé is by all odds a production, which seeks the essential, specific messages, they don't try to play the big theatre, don't pretend they are something else and know how to take themselves easy. But if they manage to give the message as stage directors would intend, however, it's a matter of discussion.

/Ivo Kristián Kubák/

ŠEST PÉ (SLOVAKIA)

ZUZANA ŠMATLÁKOVÁ: LANDSCAPE

starring: Martin Kollár, Miriama Fábberová, Dominika Pišťanská, Michal Staňák, Laco Tischler, Lenka Zimová, Ivan Lang, Jana Gocová, Simona Beňovičová, Daniela Tischlerová, Andrea Jarkovská

directed by: Ondrej Böhm

scenario: Dominika Pišťanská, Ondrej Böhm
projekce: Peter Smatana
=====

rodinná drobnička

Drobná inscenace souboru Movo Kreo Mámě ukazuje modelový vztah matky a dcer. Hovoří o tom, že rodinné konstelace se mohou od dětství do dospělosti výrazně proměnit.

Na jevišti vidíme matku v křesle a dvě fyzicky i povahově odlišné dívky. Jedna je trochu fracek a trajdá po nocích s kluky. Druhá je hodná a pracovitá. Matka ji pravidelně něčemu vyučuje (pa-

trně šití). Obě dívky odcházejí do světa, jedna našťvaně (co se stalo není jasné), druhá s dojetím. Píšíou matce dopisy, které neobsahují mnoho konkrétních informací. „Zlobivá“ čeká dítě, „hodná“ na sobě maká a je úspěšná. U obou nastává propad do deprese (konkrétní důvod nevyvolen). Hodná přichází k matce pro peníze, které dostane. Zlobivá se přijde přitulit, je odmítnuta (opět není jasné proč). Hodná se nakonec z krize dostane a je slavná. Zlobivá má rodinu a zve matku na výlet. Výlet se patrně nezdaří (proč?). Hodná sestra jde svou cestou a na matku zapomíná, zlobivá je nakonec tou, která se o matku na stará kolena postará.

Všechny tři postavy mají svá alterega, zpívající hudebnice (navztekaná harmonika, něžné housle, melancholické cello). Hudba ilustruje jejich pohyb - tanec. Zpěv nahrazuje slova. Alterega nenabízí jiný náhled na postavy, není vhlédem do jejich vnitřního života, ale jsou jen zdvojením významu, který je předkládán skrze pohyb. S jednou výjimkou, kdy cellistka češe a tím konejší matku. Inscenace je bezesporu osobní výpovědí. Jenže postavy jednájí jen jako. Mhohdy bolestné téma vztahu matky a dcery je zpracováno příliš nekonkrétním jazykem. U diváka tedy nedochází ke ztotožnění.

/Marie Nováková/

MOVO KREO (ČESKÁ REPUBLIKA)

Mámě

tančí: Míla Vašíčková, Tereza Doležalová, Hana Chalupníková

režie: Jana Mokrá

hudba: Tereza Elešová, Kateřina Fafílková, Štěpánka Rudolfová
=====

family trifle

Tiny performance of an ensemble Movo Kreo MaMe (For Mum) shows a model relationship among a mother and her daughters. This piece speaks about how the family constellations may change from childhood to adulthood significantly.

On the stage we see the mother in the chair and two physically and temperamentally different girls. One is a little brat that roams at night with the boys. The second is sweet and hardworking. Her mother teaches her regularly something (probably needlework). Both girls go into the world, one angry (what happened is not clear), the other with positive emotions. They write letters to her mother not containing a lot of specific information. „Naughty” is expecting a baby, „sweety” tries hard and is successful. Both have fallen into depressions (specific reason is not expressed). Sweety comes to her mother asking for money that she gets. Naughty comes asking for a hug and is rejected (again, not sure why). Sweety finally gets over of the crisis and becomes famous. Naughty has a family and invites her mother for a trip. The trip probably went wrong (why?). The sweet sister goes her own way and forgets of the mother, naughty is ultimately the one who takes care of the old aged mother.

All three characters have their alter-ego, singing musicians (furious accordion, gentle violin, melancholic cello). Music illustrates their movement - dance. The words are replaced by singing. Alter-egos don't offer a different perspective on the characters, no insight into their inner life, but they are only doubling the meaning, which is presented through movement. With one exception, when the cellist comforts the mother by combing her

hair. The performance is undoubtedly personal testimony. But the characters interact "just as". Often painful theme of the mother-daughter relationship is compiled with not too specific language. The viewers therefore have no chance to identify themselves with the theme.

/Marie Nováková/

MOVO KREO (CZECH REPUBLIC)

Mámě

dancers: Míla Vašíčková, Tereza Doležalová, Hana Chalupníková

directed by: Jana Mokrá

music: Tereza Blešová, Kateřina Fafílková, Štěpánka Rudolfová

=====

hulcova bleskovka #4

Festival včera skončil, a tak je čas na bilancování. Ještě předtím se však odehrála dvě představení, která bychom „pro historii“ a pro spravedlnost psát o všech opominut neměli. Obě se v shodě s celkovou atmosférou festivalu zabývala mezilidskými vztahy, jež nahlížela s úsměvným nadhledem a laskavostí.

Duše, krajina širé

Amatérské divadlo Šest Pé z Partizánskeho nabídlo autobusový výlet životem nazvaný Krajina. Jedenáct mladých herců postupně nastupuje a někteří později vystupují do (a z) imaginárního autobusu, který je veze jejich životy. Na začátku jsou židle na jevišti uspořádány do řady „jako v dopravním prostředku“ (později se ale toto rozmístění neudrhuje) a před diváky se odvíjí „jízda reálnou krajinou“, barevná projekce, jež jako okno v autobuse je přítomná po celé představení. Divák má zprvu pocit, že je to jízda právě zemřelých do krajiny mrtvých (což umocní scénka z nemocnice), po čase se ale dozvídáme, že jde o jízdu osudu, kdy každý cestující má s sebou coby jízdenku obraz své vysněné krajiny, a spatří-li ji, vystoupí. Jde o čtyři roky starou (prem. 4. 4. 2009) inscenaci, jež je adaptací povídky tehdy dvacetileté autorky Zuzany Šmatlákové. Předlohu neznám, ale jedná se vlastně o jakýsi model pro zachycení různých životních peripetií, lidských charakterů, snů a vztahů, jež realita vždy nějak pochroumá či posune. Model až příliš obecný pro divadlo. Dramatizaci chybí dramatický náboj či aspoň nějaký výraznější divadelní fór. Děj i vybraní jedinci a jejich osudy působí nahodile jako skutečná jízda busem. A ramatizaci chybí dramatický náboj či aspoň příliš obecný pro divadlo. Dramatizaci chybí divařtack vždy záleželo

na hercích a každé situaci zvlášť, jak se je jim povede zachytit, zahrát, předat (z tohoto pohledu doporučuju vlastně obdobný český film Florenc 13:30 režiséra Josefa Macha z roku 1957 s excellentními hereckými výkony legend českého divadla), či nikoli. Výsledkem je typické studentské divadlo v hranicích (omezených) možností každého z účinkujících. Divák si mohl najít „toho svého“, kdo mu byl bližší – pro mne to byla neustále neúspěšná dívka hledající milenecký vztah –, celek ale byl jen víceméně nahodilou mozaikou dramaticky obecných scének o tom, jak se dva mají či nemají rádi a pak jeden nebo oba vystoupí a zamávají.

Inscenace zvítězila na celoslovenské přehlídce Divadla mladých Exit 2009 v Levoči a následně se účastnila Scénické žatvy 2009 v Martině (a v září 2010 dokonce představení hostovalo ve Štúdiu SND v Bratislavě). Myslím, že u nás by ji v amatérském prostředí čekal podobný osud – přes Mladou scénu v Ústí nad Orlicí by se mohla dostat až na Jiráskův Hronov. Jen s tím ND to moc nevidím. Sympatická parta mladých lidí, která spolu nějaký čas vytváří divadlo a pak se všichni rozprchnou do svých životů. Jestli někdo skončí v divadle, bych nedokázal rozpoznat a – z viděného – neradil.

Promiň, mamí, nemám čas

Závěrečné představení Apostrofu bylo současně asi nejsympatičtější. Nahlížíte-li ovšem na divadlo (a festival) především jako na setkání a dialog uvnitř souboru. Na jevišti se totiž v tanečním představení brněnského Divadla Movo Kreo setkávají dvě vzdálené generace. Choreografie s názvem Mámě je o vývoji vztahu matky, dnes již sta-

ré (v programu stojí osmdesátileté) ženy, představované milou Mílou Vašíčkovou (nar. 1948), ke svým dvěma, charakterem rozdílným dcerám tančným o dvě generace mladšími Hanou Chalupníkovou (původně tančila autorka projektu Jana Mokrá) a Terezou Doleželovou. Na jevišti jsou současně jejich alter ega představované hudebnicemi a jejich nástroji (matka - violoncello /Štěpánka Rudolfová/, hodná dcera - housle /Tereza Blešová/, vzpurná dcera - tahací harmonika /Kateřina Fafílková/), které občas za postavy i mluví a zpívají coby jejich vnitřní hlasy. Téma - ač zdánlivě silné - bylo zpracované až moc opatrně a „láskeyplně“, obdobně problematicky jako u předchozí Krajiny. Vztahy a charaktery jsou typizované a obecné, dopředu odhadnutelné, paradokumentární charakter (zaznějí i konkrétní dopisy dospívajících dcer matce) působí vyumělkovaně až falešně. Chybí skutečný dialog, chybí rafinovaněji rozpracovaný vztah. Opět nesledujeme žádný silný, konkrétní, jedinečný osud a příběhy, a tak ve výsledku na diváka dýše - jak jsem to nazval už v případě srbské Kostky - jedno velké uvzdychané „ach“. Různé vztahové peripetie jsou především příležitostmi pro (ne moc dobré) pantomimické a (daleko lepší) taneční etudy a citlivý hudební doprovod (činoherní slova hudebnic ale znějí hodně prázdně). A opět - jako v případě Slováků - dovedu si představit cestu této inscenace skrz amatérskou přehlídku scénického tance v Jablonci nad Nisou až do Hronova. Nic víc, nic míň. Ostatně některé členky souboru, který vznikl jen pro tuto příležitost (prem. 12. 5. 2012), jsou současně členkami souboru Cyrany boty, který si touto cestou již ne jednou prošel. Ale v tomto případě - na rozdíl od Slováků - si všechny aktérky na profesionálních scénách v budouc-

nu představit dovedu. Kvalitní řemeslo i schopnosti se dál rozvíjet prokázaly.

A pak už bylo (jen) oficiální zakončení. Čas na zhodnocení přehlídky si ještě nechám pro Amatérskou scénu, kam o ní budu referovat. Pro čtenáře Voice snad jen tolik, že - ač letos nebylo na přehlídce tolik souborů ze vzdálených exotických zemí jako v minulých letech a i překvapení a objevů možná ubylo (chyběli Maďari, uvítal bych tradičního hosta Blaho Uhlára) - to podstatně si festival uchoval: přátelsky vstřícný, sousedsky milý komunitní charakter, což prokázal i závěrečný večírek a neformální ceny, aniž by ustupoval od umělecké náročnosti a intelektuální reflexe. S postupujícím věkem si takových přístupů cením čím dál víc.

/Vladimír Hulec/

hulec's quickie #4

Festival ended yesterday, so it's time for reflection. Before that, however, there were two more shows that for historical reason and for justice to write about everything we shouldn't miss. Both in line with the general atmosphere of the festival dealt with interpersonal relationships, which were peered with cheerful overview and kindness.

Soul, landscape wide

Amateur theatre Šest Pé from the city Partizanske (SK) offered a bus tour called Landscape. Eleven young actors one after another gets on board of the bus and off the bus later, imaginary bus that is carrying their lives. At the beginning the chairs are arranged in series "as a means of transport" (later this deployment is not maintained) and the audience see the ride through the real landscape because the colourful projection is present throughout the performance. The viewer initially feels like it is just the ride of dead bodies into the land of the death (which is enhanced by the hospital scene), after some time we understand that it is a journey of destiny, where each passenger has a ticket with him as his dream image of the country, and if he or she sees it, they get off the bus. It's about four years old (first show 4.4 2009) production, which is an adaptation of a story of twenty-years old author Zuzana Šmatláková. I don't know the original story, but it is actually a sort of model to capture the various twists and turns of life, human nature, dreams and relationships that reality always somehow injure or move. The model most likely too general for the theatre. The dramatization misses dramatic ideas or at least a significant theatre hint.

The story also selected individuals and their fates acts randomly like a real bus ride. So it depends on the actors and each situation separately, as they capture, play, forward (from this point of view I suggest actually Florenc 13:30 Czech film by the director Josef Mach 1957 with excellent performances by legends of Czech theatre), or not. The result is a typical student theatre at the border (of limited) possibilities of each of the performers. The viewer could find "that one" who was closer to him - for me it was constantly unsuccessful girl looking for love relationships -, but the whole piece was more less random mosaic of dramatically general sketches of how the two like or do not like each other and then one or both take off and are waving.

The production won the nationwide show of Young Theatre Exit Levoča 2009 and subsequently participated in the Harvest Scene 2009 Martin (in September 2010 the performance was hosted in Studio SND in Bratislava). I think it would be similar within us in the amateur environment - via Young Scene in Usti nad Orlicí could get up to Jiráskův Hronov. Only with the ND I don't see it realistic... Sympathetic bunch of young people, which takes some time together creating theatre and then everyone scattered to their lives. If someone ends up in the theatre, I couldn't recognize and - from my point of view - not advise.

I'm sorry, Mom, I do not have time

Apostrof final performance was at the same time most likeable. But if we look at the theatre (and festival), mainly as a meeting and dialogue within the ensemble. On the stage in this dance

performances Theatre Brno Movo Kreo two distant generations meet. The choreography titled MÁMĚ (ForMum) is about a development of the relationship of mother, now old (in the program is eighty) woman performed by kind Míla Vašíčková (born in 1948), to his two, different character dancing daughters, two generations younger Hana Chalupníková (originally danced by author of the project Jana Mokra) and Teresa Doleželova. At the stage there are their alter egos presented by musicians and instruments (mother - cello / Šteanka Rudolfova /, worthy daughter - Violin / Tereza Blešova /, rebellious daughter - Accordion / Kateřina Fafílkova /), whom occasionally for figures talk and sing as their inner voices. The theme - although seemingly strong - was treated too gently and "lovingly", similarly as in the previous problematic Landscape. Relationships and characters are standardized and general, forward estimable, paradowntary character (specific letters of teenage daughters written to the mother) act artificial and false. There is a lack of genuine dialogue, and missing more developed relationship. Again we don't monitor any strong, specific, unique destiny and stories, so in effect the viewer listens - as I wrote about Serbian Cube - to one big "oooh". The different relationship ups and downs are primarily opportunities for the (not very good) pantomime and (much better) dance etudes and sensitive musical accompaniment (Drama speeches of the musicians sound quite empty). And again - as in Slovak case - I can imagine the way of this production through the amateur stage dance show in Jablonec nad Nisou to Hronov. Nothing more, nothing less. Indeed, some members of the group which was created just for the festival

occasion (first show 12 5 2012), are also members of the ensemble Cyranovy boty (Cyrano's shoes), went through this path many times before. But in this case - unlike Slovaks - I can imagine all actresses on the professional stages in the future. High quality skills and the ability to develop further were demonstrated.

And then it was (just) an official end. I take time to show my evaluation for Amaterska scena (magazine) where I will report on it. For readers of Voice perhaps just as many that - although this year there were not so many ensembles from distant exotic countries as in previous years, and even surprises and discoveries perhaps diminished (Hungarians missed, I would prefer the traditional guest Blaho Uhlar) - significant aspects of the festival retained: friendly helpful, neighbourly kind of community character, that was demonstrated at the Closing party and by informal Awards, without retreating from the artistic and intellectual reflection intensity. With advancing age I can appreciate such approaches more and more.

/Vladimir Hulec/

chvilka slávy

Cena diváků:

1. Divadlo Continuo (CZE): Oběť
93,21 %
2. cieLaroque/helene weinzierl (AUS):
Think Fish
82,46 %
3. Divadlo Šest Pé (SVK): Krajina
82,43 %

Osobní ceny:

Norská cena

- souboru Šest Pé (Slovensko) za pochopitelnost inscenace, i přes jazykovou bariéru.

Cena věrné divačky

- redakci za inteligentní zpravodaj Voice.

Ceny divadelního souboru Levo

- kritikovi Loužnému za podnět k zamyšlení se nad sebou,
- průvodci Janu Bavalovi, který v češtině namluvil báseň Miodraga Jaksiče,
- dvě ceny herci Ivanu Jurečkovi a Divadlu Continuo (Česká Republika) za působivý herecký výkon a za sdělení důležitého tématu.

Cena Marie Novákové

- herci Ivanu Jurečkovi (Divadlo Continuo, Česká Republika) za nejpřitažlivější nacistickou zrudu.

Cena Ivo Kristiána Kubáka

- herci Mihovi Bezeljakovi (Lutkovno gledališče Maribor, Slovinsko) za ztvárnění klíčícího semínka zády.

Cena Kateřiny Crhové

- souboru Šest Pé (Slovensko) za večírky, představení a jejich návštěvu Apostrofu vůbec.

a moment of glory

Audience Award:

1. Theatre Continuo (CZE): Victim
93,21 %
2. cieLaroque/helene weinzierl (AUS):
Think Fish
82,46 %
3. Theatre Šešť Pé (SVK): Landscape
82,43 %

Osobní ceny:

Norwegian Award

- Theatre Šešť Pé (Slovakia) for comprehensive performance despite of the language barrier

Award of Faithful Spectatrix

- Editors for intelligent Voice newsletter.

Awards of Theatre group Levo

- Critic Loužný for impuls to reflect on themselves
- Guide Jan Baval, whom recorded in Czech a poem of Miodrag Jaksic,
- Two awards to actor Ivan Jurecký and Theatre Continuo (Czech Republic) for an impressive acting performance and communication of an important topic

Award of Marie Nováková

- Actor Ivan Jurecký (Theatre Continuo, Czech Republic) for the most attractive Nazi monster.

Award of Ivo Kristán Kubák

- Actor Mihov Bezeljakov (Lutkovno Gledališče Maribor, Slovenia) for playing of germinating seed by his back

Award of Kateřina Crhová

- Ensemble Šešť Pé (Slovakia) for parties, performance and a visit of Apostrof at all

rozhovor s bronzovým výhercem diváckého hlasování, slovenským souborem „šest pé“, který jako jediný z divácky oceněných souborů zůstal až do posledního dne festivalu:

Co zamýšlíte dělat s diplomem, který jste získali?

Máme pamětní knihu souboru, kam podobné věci zakládáme. Tenhle diplom je ale moc velký. Často si ceny, které získáme, rozdělujeme a když něco slavíme, tak se všechny opět přinesou.

Takže diplom rozstříháte a rozdělíte mezi sebe, abyste se vždy museli sejít, když ho budete chtít složit?

To není špatný nápad. Možná to zkusíme. Asi si ho vezme režisér, který má na této inscenaci největší zásluhu. Podle toho ceny rozdělujeme.

Co vám takové ocenění říká o vaší práci?

Nejde ani tak o samotnou cenu. Apostrof spojil dohromady partu lidí, která spolu v takovém rozsahu už nehraje. Insce-nace Krajina je pro nás velmi osobní - psali jsme si sami scénář, vyráběli scénu a vše jsme sami vybudovali. Tři roky jsme to už nehráli, ale kvůli festivalu jsme to opět vytáhli na světlo a mohli jsme si vše zopakovat. Za to jsme velmi vděční. Zároveň je super, že jsme mohli vidět jiná představení a nejvíc je pro nás samotná atmosféra festivalu.

Co je váš největší zážitek z posledních dnů?

Tak první den jsme nedorozuměním zapomněli kamaráda, ale nakonec se našel. Taky bylo skvělé, že jsme si mohli užít Prahu společně. Třináct lidí v Petřín-ské lanovce slovensky na sebe pokřikujících z jedné strany na druhou - to je zkrátka zážitek, který sami nezažijete. Prostě skvělá atmosféra.

A co nějaký divadelní zážitek?

Zajímavé bylo vidět tolik pohybového divadla, které na tomto ročníku bylo hojně zastoupeno. Více z nás například zaujal slovenský Muž, který sázel stro-my. Herec výborně budoval atmosféru a bylo to zkrátka silné.

Vy dva zastupujete soubor Šest Pé, řekněte nám prosím svá jména, ať je jasné kdo názory skupiny tlumočil.

MK: Martin Kollár s dvěma l.

DP: Dominika Pištanská, P-I-Š-Ť-A-N-S-K-Á s měkkým i. MK: K-O-L-L-Á-R.

DP: A nad š a ť mám měkčení a na konci á.

MK: Martin.

DP: dloužení.

MK: Martin s velkým M

DP: Dominika obě dvě i měkké, dnes se mě někdo ptal jestli tam je y. ne, obě dvě měkké. Potom by to italsky byla neděle.

Přijde vám nějaké české slovo vtipné?

DP: Rampouch křišťálový

MK: Brouzdaliště.

interview with bronze winner of the viewers' votes, slovak "šest pé", the only winners from the audience files that stayed until the last day of the festival:

What do you intend to do with the diploma you received?

We have our commemorative book, where we file these things. But this diploma is too big. We often split the awards that we receive, dispense and when we celebrate something, we bring all together again.

So diploma will be cut to pieces and divided among yourselves to have a reason to get together whenever you would like to assemble it again?

That's not a bad idea. Maybe we'll try I guess the director gets it. He has the greatest merit of this production. This is the rule how we divide awards.

What will this award says about your work?

It's not so much about the actual award. Apostrof brought together a bunch of people that does not play in such a cast any more. The production Landscape is very personal for us - we wrote the script ourselves, made a scene and we have built everything. We haven't played for three years, but because of the festival we again pulled it out to the light and we could experience it all again. We are very grateful for this. It was great that we could see other shows and the most valuable is for us the atmosphere of the festival.

What is your greatest experience of the last days?

So the first day we had lost a friend because of misunderstanding, but eventually he was found. And it was great that we could enjoy Prague together.

Thirteen people in Petrin funicular, shouting in Slovak to each other from one side to the other - it is simply an experience that can't be experienced by one. Just a great atmosphere.

And what a theatre experience?

It was interesting to see so much physical theatre, many with many performances represented this year. Many of us were for example attracted by Slovenian Man Who Planted Trees. An actor perfectly constructed the atmosphere and it was just strong.

You two represent Šest Pé, please give us your names to make clear who's the group spokesperson.

MK: Martin Kollár with two l
DP: Dominika Pištanská, P-I-Š-Ť-A-N-S-K-Á with soft "i"

MK: K-O-L-L-Á-R

DP: And over S and T I have diacritical marks and at the end á....

MK: Martin ..

DP: ...extension...

MK: ... Martin with a capital M

DP: Dominika both soft "i" and today, someone asked me if there is "y" ... No, both soft "i". Then it would be Sunday in Italian.

Which Czech word seems to be funny for you?

DP: Icicle crystal (Rampouch křišťálový)

MK: Paddling pool (Brouzdaliště)

voice of our people

This teatre is amazing!! Please keep it
going!!!

/bez podpisu/

Missing off program and music disco!!!

/:-(/

Bolo to tu super štrašne sa nám tu
páčilo a tešíme sa na budúce!!!

/PAŘTA Z PAŘTIZÁNSKEHO/

Ahoj

/bez podpisu/

Byl jsem tu a příděm zas, podpísaný

Fantomas!

/nečitelný podpis F.../

za redakci
se s vámi loučí

editor's
last farewell

Ivo Kristián Kubák

režisér, příležitostný kritik
a notorický zakladatel

Ivo Kristián Kubák

director, occasional critic and
notorious founder

Marie Nováková

dramaturgyně, režisérka amatérského
souboru a čtenářka

Marie Nováková

dramaturge, director of amateur
theatre and a reader

Tomáš Loužný

kritik, humanista a atlet

Tomáš Loužný

critic, humanist and athlete

Jan Frič

sazeč a spící člen Společnosti Dr. Krásy

Jan Frič

typesetter and sleeping member of
Dr. Krása Company

a překladatelky

Helena Herynková (voice'0 a voice'2)

Barbora Hančilová (voice'1)

Michaela Čamborová (voice'3)

Olga Kodymová (voice'4)

and translators

Helena Herynková (voice'0 and voice'2)

Barbora Hančilová (voice'1)

Michaela Čamborová (voice'3)

Olga Kodymová (voice'4)

=====

voice'4 / 3. 7. 2013 / THE BULLETIN OF 15th SEASON OF APOSTROF' THE INTERNATIONAL FESTIVAL OF INDEPENDENT AND AMATEUR THEATRES, PRAGUE / EDITORIAL STAFF ' IVO KRISTIÁN KUBÁK, MARIE NOVÁKOVÁ, TOMÁŠ LOUŽNÝ, VLADIMÍR HULEC / TRANSLATION ' HELENA HERYNKOVÁ, BARBORA HANČILOVÁ, MICHAELA ČAMBOROVÁ, OLGA KODYMOVÁ / GRAPHICS ' JAN FRIČ / DRAWINGS ' MARIE NOVÁKOVÁ / PHOTOGRAPHER ' MILAN KRÁSA / www.apostrof.org

PR
HA
PR
AGUE
PR
GA
PR
AG

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

rakouské kulturní fórum™

ALPINE PRODUCTION & LOGISTICS

NOD
Základní